

ἢ οἶαν δῆποτε ἄλλην ιδιότητα χαρακτῆρος παρά τισι τῶν ἡγεμόνων ἐμφαίνουσας. Τὰς δὲ βασιλίδας, οὐδ' ἂν ἔζων θὰ ἐκολάκευον λέγων ὅτι ἦσαν ἐξόχως ὠραϊαί, ἴσως διότι ἐν Αἰγύπτῳ καὶ δισχίλια ἔτη π. Χ. ἄλλως ἢ σήμερον ἐξετιμάτο ἡ ὠραιότης· ἀλλ' εἰς τινὰς ἐξ αὐτῶν φαίνεται ἐπιθάλλουσα ἡ ἀκμαία νεότης. Οὕτω δὲ περὶ τῆς βασιλικῆς αὐτῶν ἀναβολῆς δύνανται πολλὰ νὰ ῥηθῶσι, διότι εἰς αὐτήν, ἐπὶ τοῦ ἐνταφιασμοῦ των, ἡ τῶν ἀρχαίων εὐλάβεια εἶχεν ἀντικαταστήσει τὸ τότε καθιερωμένον νεκρικὸν περίβλημα, νῦν δ' ἐπὶ τῆς ἐκθάψεως αὐτῶν ἡ τῶν συγχρόνων φιλομάθεια καὶ πολυπραγμοσύνη ταῖς ἀφῆρσε καὶ τοῦτο, οὐδὲν ἀντικαταστήσασα, καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην ἀποβλέψασα μᾶλλον ἢ εἰς τὴν εὐσχημοσύνην.

Εἰς τὴν σπουδὴν τῶν Αἰγυπτιακῶν ἀρχαιοτήτων μεγάλας προσέφερον κατὰ τὰ ἔσχατα ἔτη ὑπηρεσίας, πλὴν τῶν σοφῶν Γερμανῶν Λεψίου καὶ Brugsch-Pacha, ὁ Γάλλος διευθυντὴς τοῦ Μουσείου τοῦ Βουλὰκ, Μαρτιέ-βένης καὶ ὁ διάδοχος αὐτοῦ Μασπέρος. Εἰς τὴν αἰγυπτιολογίαν δὲ μετὰ πολλοῦ ζήλου καὶ ἐπιτυχῶς ἐνεκυψε καὶ ὁ ἡμέτερος Νεροῦσος, ἐξ Ἀμαρουσίου τῆς Ἀπτικῆς καταγόμενος, ἔποικος δ' ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Ἐπὶ πᾶσαν ἐποψίν ἐστὶν ἡ Αἴγυπτος, ἥτε ἀρχαία καὶ ἡ σύγχρονος, μελέτης ἀξία. Ἄλλ' εἰς ταύτην βεβαίως δὲν ἀρκοῦσι δέκα ἡμέραι.

A. P. ΡΑΓΚΑΒΗΣ.

Ο ΥΠΟΥΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον).

ΙΔ'

Ἡ Ἑλλεν Μόργαν ἀπὸ τῆς τελευταίας αὐτῆς μετὰ τοῦ Ροβέρτου συνεντεύξεως εἶχε χρησιμοποίησει τὸν καιρὸν τῆς. Πρακτικῶς σκεπτομένη μὲ τὴν ἀπάθειαν τοῦ συμφέροντος ἐξήτασε πῶς ἠδύνατο ν' ἀνακτήσῃ τὸ ἀπολεσθὲν ἔδαφος. Προφανῶς ὁ κ. δὲ Μομβρέν δὲν τὴν ἠγάπα πλέον. Ἀλλὰ τὴν εἶχεν ἀρὰ γε ἀγαπήσει ποτέ; Τὴν εἶχε ἐπιθυμήσει ἴσως, ναί, ἀλλὰ δὲν τὴν εἶχεν ἀγαπήσει!..

Καὶ ἡ εὐεϊδὴς Ἀγγλὶς παρετήρησε τὴν μορφήν τῆς ἐν τῷ κατόπτρῳ, ὡς νὰ ἐσπούδαζεν ἐαυτήν, ἔσειεν εἰρωνικῶς τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς.

Οὐδέποτε τὴν ἠγάπησεν, καίτοι εἶχεν εἶπει, Never! Τὸ never more ἐκεῖνο, ὅπερ νῦν ἐπανε-

λάμβανε ἀντήχει εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς ὡς νεκρῶσιμος κώδων. Ἄλλ' ὅμως πολὺ ὀλίγον ἐμερίμνα ἂν εἶχεν ἐμπνεύσει ἢ ὄχι πραγματικὸν ἔρωτα. Τί τὴν ἔμελεν! Μήπως εἶχε δώσει αὐτῇ ὅ,τι ἀπῆτει παρὰ τῶν ἄλλων; Ἔσχεν ἀληθῶς μερικὰς ἀδυναμίας ἰδιοτρόπους πρὸς τινὰς, ἀλλ' ὁ μόνος καὶ ἀληθὴς ἔρωσ καθ' ὅλον τὸν βίον τῆς ὑπῆρξεν ὁ πρὸς τὴν Ἑλλεν Μόργαν. Ἠγάπα τὴν καλλονὴν τῆς καὶ περιεποιεῖτο αὐτήν ὡς φυτὸν σπάνιον. Πᾶν ὅ,τι δὲν ἀπετέλει μέρος τοῦ ἑαυτοῦ τῆς ὀλίγον τὴν ἐνδιέφερον. Δὲν ἐπανήρχετο πρὸς τὸν Ροβέρτον διὰ νὰ τὸν ἀποκτήσῃ ἐκ νέου, ἀλλὰ διὰ ν' ἀνεύρῃ πλάσιον κατάλληλον εἰς τὴν κομψὴν τῆς εἰκόνα. Καὶ ὅμως μία ζηλοτυπία—οὐχὶ γυναικίος, ἀλλ' ἀνταγωνιστρίας—τὴν ἐβασάνιζεν ὡς ἀκίς ἀνελογίζετο τὴν Γιλβέρτην. Ν' ἀναμιγνύηται καὶ νὰ διαφιλονεικῇ πρὸς αὐτὴν τὸν κ. δὲ Μομβρέν ἢ μικρὰ ἐκείνη νέα! Δὲν ἐγνώριζε τὴν Γιλβέρτην, ἀλλὰ τὴν ἐφαντάζετο δειλὴν, ἀπλοϊκὴν, ἔχουσαν χυδαίαν καλλονὴν μαθητρίας. Ἐπρεπε δ' ὁ κ. δὲ Μομβρέν, ὃν ἐγίνωσκεν ὡς ἀσθενῆ τὸν χαρακτῆρα, πολὺ ν' ἀγαπᾶ αὐτήν διὰ νὰ τολμᾶ νὰ ἐξανίσταται τόσον σφοδρῶς ὅτε αὐτῇ, ἡ νόμιμος σύζυγος ἤρχετο ν' ἀπαιτήσῃ τὰ δίκαιά τῆς.

Ναὶ ἡ νόμιμος σύζυγος! Καὶ ἐν τῷ θαλάμῳ αὐτῆς, εἰς τὸ παρὰ τὴν ὁδὸν Βουλώνης οἰκημά τῆς, ἐν τῷ θαλάμῳ, οὗ ἡ πολυτέλεια εἶχε φθορῇ καὶ ἀποστειλωθῆ ἐκ τοῦ χρόνου, ἡ Ἑλλεν Μόργαν ἠρέυνα ἐντὸς τῶν συρταρίων τοῦ γραφείου τῆς, ὅπως ἀνεύρῃ, μὲ τὴν ἠδονὴν ἣν αἰσθάνεται ἐδιάδικος κρατῶν εἰς τὴν χεῖρά του τὸ ἔγγραφον δι' οὗ θὰ κερδήσῃ τὴν νίκην, τὴν γαμήλιον πρᾶξιν, τὴν συναχθεῖσαν ἐκεῖ πέραν εἰς τὸν μικρὸν ναῖσκον τῶν περιχώρων τοῦ Λονδίνου, εἰς Φόρεστ Χίλλ, ἐν τῇ κομητείᾳ τοῦ Κέντ. Ἀνεγίνωσκε αὐτὴν ἀνευρίσκων παρὰ τὰς ὑπογραφὰς τοῦ ἱερέως Βαρλόου καὶ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ, Χάρτλεϋ, ὅστις εἶχε χρησιμεύσει ὡς μόνος παρὰ τοῦ νόμου ἀπαιτούμενος μάρτυς, τὴν ἰδικὴν τῆς ὑπογραφὴν α' Ἑλλεν, Μαίρη Μόργαν» καὶ τὴν τοῦ νεαροῦ κόμητος Ροεναίου Ροβέρτου δὲ Μομβρέν. Κόμησσα!.. ὅσα θέλει ἄς ἔλεγεν αὐτός, ἦτο κόμησα! Ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἀκόμη τὴν φωνὴν τοῦ ἱερέως κηρύσσοντος αὐτὴν συνευγμένην μετὰ τοῦ κόμητος, ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο εἰς τὴν χεῖρά τῆς τὴν πίεσιν τῶν δακτύλων τοῦ Ροβέρτου. Δὲν εἶχε λησμονήσει τὴν χαρὰν ἣν ἐδοκίμασεν ὅτε ἐξερχομένη τοῦ ναοῦ καὶ ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ νεαροῦ Γάλλου ἤκουεν ὡσεὶ φωνὴν πινὰ ἐνδόμουχον λέγουσαν αὐτῇ: «Τέλος πάντων κατώρθωσες τὸν σκοπὸν σου, Ἑλλεν Μόργαν!»

Καὶ ὡς ἀνόητος μετὰ τινὰς μῆνας ἐφωρᾶτο παρὰ τοῦ συζύγου τῆς, οὗ ἡ τύφλωσις οὐδὲν

ὕπῳπτευε καὶ ὅστις οὐδὲν θὰ ἔβλεπεν ἂν ἡ σύζυγός του εἰδείκνυε πλείονα περίσκεψιν. Ποῦ νὰ εὐρίσκατο, τί νὰ ἔγεινεν ὁ Βαρέσκος ἐκεῖνος, ὃν ὁ κ. δὲ Μομβρὲν εἶχε συναντήσει εἰς τὴν κατοικίαν της; Εἶχεν ἀποθάνει ἴσως, ὡς εἶπεν αὐτὴ πρὸς τὸν Ροβέρτον, ἢ εἶχε γαίνει ἄφαντος, ἀνδιβάζων ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὰς χυδαίας ὀρχηστικὰς συνθέσεις του εἰς τὰ ἐπαρχικὰ θεάτρα τῆς Ἰταλίας. Ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ τὸν καταρασθῆ καὶ ἐνταυτῷ τὸν ἀνιζητέι. Αὐτὸς ὁ Βαρέσκος ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς καταρρεύσεως τῶν σχεδίων της.

Καὶ ὅμως ἂν ἦτο ἐκεῖ, ἠδύνατο νὰ τῆ χρησιμεύσῃ ὡς σύμμαχος, ὡς ὄργανον. Ἄλλ' ἔχι, θὰ εἶχεν ἀποθάνει εἰς Βούενος Ἀύρες, διότι ἄλλως θ' ἀνεφαίνετο τείνων τὴν πειναλιάν χεῖρά του ἐκτὸς τοῦ βορβορώδους καταφυγίου του.

Κρίμα!

Εἶχεν ἀπόφασιν νὰ παλαίσῃ κατὰ τῶν Μομβρὲν. Τὸ εἶπε ρητῶς εἰς τὸν κόμητα. Εἶχε βαρυνθῆ πλέον νὰ διακίμῃν κόμησσα ἀνόνομος. Τὴν εἶχε νυμφευθῆ; Λοιπὸν ὁ τίτλος τῆς ἀνήκειν. Θὰ τὸν ἐλάμβανεν αὐτὴ κατ' ἀρχὰς καὶ κατόπιν θὰ τὸν ἐπεκύρωνον τὰ δικαστήρια.

Τότε λοιπὸν νὰ κινήσῃ δίκην;

Ἡ Ἑλλεν ἐσταμάτησεν εὐθὺς ἀναχαιτισθεῖσα μετὰ τὴν πρώτην θέρημν τῆς μάχης. Διὰ νὰ ἐγείρῃ δίκην ἐχρειάζετο χρήματα, καὶ ἡ πενία ἠπέλει ἤδη καὶ ἐπίεζε αὐτήν. Πᾶν ὅ,τι ὁ Ροβέρτος τῆ εἶχε δωρήσει, αὐτὴ τὸ ἔδαπανησεν ἀσώτως, τὸ ἀπώλεσεν καὶ αὐτὸ τὸ χορήγημά της ἦτο ὑπάθηκευμένον. Πρὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους εἶχεν ἐκποιήσῃ τὰ λείψανα τῆς πολυτελείας της, καὶ τὰ ἔχοντα ἀξίαν κομψοτεχνήματα τῆς αἰθούσης της, ἅτινα ἐδώρησε πρὸς τὴν κυρίαν Μόργαν, γραῖαν καὶ ἀσθενῆ οὔσαν καὶ ἔχουσαν ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἡ μήτηρ παρέλαβεν ἀπελοθῶσα πάντα ταῦτα, τὰ ἐξεποίησε καὶ μετὰ ὀλίγα αὐτὰ χρήματα ἐζητειώσῃ ἐν Βαρβικίαια. Εἰς τὴν Ἑλλεν ἀπέμεινον ψυχρῶς ἕν Βαρβικίαια. Εἰς τὴν Ἑλλεν ἀπέμεινον ψυχρῶς ὅσον νὰ μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Ἀπέμεινον ὅμως αὐτῆ ἡ καλλονὴ της, ἡ δραστηριότης της καὶ τὸ δίκαιόν της. Μία κόμησσα δὲ Μομβρὲν δὲν φοβεῖται τὴν πενίαν.

Ἐν τούτοις ἀπομεμονωμένη οὔσα ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ φέρηται περισκευμένως. Δίκην ἐξαίφνης ἐγειρομένη ἐνδεχόμενον ἦτο νὰ παροργίσῃ τὸν κόμητα καὶ τὸν πατέρα του. Ἐστρεφε καὶ ἐπανέστρεφε μετὰ τῶν δακτύλων της τὸ κιτρινίσαν ἤδη ἐκ τῆς πολυκαίριας ἐγγραφον τῆς γαμηλίου πράξεως, τὸ συνταχθὲν παρὰ τοῦ ἱερέως Βάρλου. Καὶ ἐσυλλογίζετο: ἂν τυχὸν ὁ γαλλικὸς νόμος δὲν ἀνεγνώριζε τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο; Ἄν ὁ γενόμενος ἐν Ἀγγλίᾳ γάμος τις ἦτο ἄκυρος ἐν Παρισίῳ;

ἴσως θὰ ἦτο προτιμότερον, πρὶν καταφυγῆ εἰς τὰ δικαστήρια, νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ροβέρτον ὅπως δεχθῆ τὴν κατάστασιν, ἣν αὐτὴ ρητῶς ἀπῆτει. Ὑπῆρχον δύο πρὸς τοῦτο μέσα. Πρῶτον, ἡ πειθὴ ἄλλ' ὁ Ροβέρτος εἶχεν ἀπαντήσει ἀποτόμως. Δεύτερον ἡ ἀπειλή ἄλλὰ πᾶσα ἀπειλὴ ἀπῆτει καὶ ποιάν τινα ἐπικύρωσιν διὰ νὰ καταστῆ κἄπως σοβαρά.

Ἡ Ἑλλεν ἐγίνωσκεν ὅτι ὁ κόμης ἐλάτρευε τὴν θυγατέρα του. Διὰ τῆς Κυπριανῆς λοιπὸν ἠδύνατο νὰ τὸν ἐξαναγκάσῃ. Τὸ παιδίον εὐρίσκατο εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Βιλλερβίλλης. Συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ τὸ ἀρπάσῃ κρυφίως καὶ νὰ τὸ παραλάβῃ μετ' ἑαυτῆς. Ἐγράψε πρὸς μίαν παλαιάν της θαλαμηπόλον ἐγκατεστημένην ἐν Τρουβίλλῃ, ὅπου εἶχε νυμφευθῆ ἰουδαῖόν τινα ἔμπορον σπανίων καὶ ἀρχαίων ἀντικειμένων. Ἡ νεάνις αὕτη ἦτο κατὰ πάντα ἀφωσιωμένη αὐτῆ. Περιεπόλησεν ἐπὶ τινα χρόνον περὶ τῆς οἰκίας, καὶ μετὰ τὴν ἐπάνοδόν της εἰς Παρισίους ἔμαθε παρ' αὐτῆς ὅτι οἱ Ρυῶ δὲν εἶχον πλέον τὴν Κυπριανὴν εἰς τὴν οἰκίαν των. Ὁ γέρον Ρυῶ μάλιστα εἶχεν ἀναχωρήσει εἰς Παρισίους πιθανὸν μίαν ἡμέραν, φέρων μετ' ἑαυτοῦ καὶ τὸ παιδίον.

Ἡ Ἑλλεν συνησθάνθη ὅτι ἐμάντευσαν τοὺς σκοποὺς της. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Ροβέρτος ἐλάμβανε τοικύτας περὶ τοῦτο προφυλάξεις καὶ μετὰ τόσης σπουδῆς, σημεῖον ὅτι ἐφοβεῖτο ὑπὲρ πᾶν ἄλλο τὴν ἀρπαγὴν τῆς Κυπριανῆς.

— Τόσον τὸ καλλίτερον! εἶπεν ἐκεῖ θὰ τὸν προσβάλω.

Καὶ ἐκτοτε ψυχρῶς ἡ Ἀγγλὶς ἐπεχείρησε μετὰ ἐπιτηδειότητα ἀστυνόμου ν' ἀνεύρῃ τὰ ἔχνη τῆς θυγατρὸς της. Τὸ παιδίον βεβαίως θὰ εὐρίσκατο ἢ εἰς Παρισίους ἢ εἰς τὰ περὶχωρα τοῦ Μελέν. Ἀδύνατον ἦτο νὰ τὸ παρέλαβεν ὁ κ. δὲ Μομβρὲν ἐντὸς τῆς πόλεως αὐτῆς τοῦ Μελέν. Εἰς Παρισίους θὰ ἦτο δύσκολον ν' ἀνεύρῃ τὴν Κυπριανὴν ἄλλ' ἐπιστρέψασα εἰς Μελέν, ἐρωτῶσα τῆδε κκεῖσε τοὺς ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου ἐργαζομένους καὶ τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ Μεγάλου Μονάρχου ἡ Ἑλλεν ἔμαθεν ὅτι ὁ Ροβέρτος οὐδέποτε σχεδὸν μετέβαινε εἰς Παρισίους. Ἄρα ἡ Κυπριανὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ, διότι ἄλλως ὁ πατὴρ καθεκάστην θὰ ἐπορεύετο αὐτὸς διὰ ν' ἀσπασθῆ τὴν κόρην του.

Ἄφ' ἑτέρου ἤκουσεν ὅτι ὁ κ. δὲ Μομβρὲν ἐξήρχετο συχνάκις ἐπιππος καὶ μετέβαινε μόνος πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φονταινεβλώ.

Εἰς Φονταινεβλώ; Λοιπὸν ἐκεῖ ἦτο!

Ἦρκει αὐτῆ τοῦτο διὰ νὰ κατασκοπεύσῃ τοῦ λοιποῦ τὸν Ροβέρτον.

Ἐσπέρων τινα ἀπερχομένη ἐκ Μελέν ἡ Ἑλλεν εὐρέθη ἐν τῷ σταθμῷ τοῦ σιδηροδρόμου, ἐνθ' ἀνέμενε τὴν εἰς Παρισίους μετβαίνουσαν

ἀμαξοστοιχίαν, ἀντικρὺ νέου ὑψηλοῦ, ἐπιμελῶς καὶ μετὰ κομψότητος ἐνδεδυμένου καὶ μειδιῶντος, φέροντος φαῖον πῖλον καὶ λευκὰ περισφύρια. Ὁ νέος τὴν ἐχαιρέτισε, αὐτὴ δὲ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ ἔτεινε αὐτῷ ἀμέσως τὴν χεῖρα.

— Ἄ, φίλτατε Ρεβίλ! τί καλὴ τύχη!.. Τὸ ἐγνώριζα ὅμως ὅτι εὕρισκεσθε ἐδῶ.

— Καὶ ἐγκατεστημένος μάλιστα εἰς Μελέν, τὸ ὁποῖον εἶνε χειρότερον!.. Μεταβαίνω εἰς Παρισίους διὰ ν' ἀνακουφισθῶ ὀλίγον, νὰ γευματίσω εἰς τοὺς Πρέσβεις καὶ ν' ἀκούσω ὀλίγην καλὴν μουσικὴν, εἰς τὸ Μελέν ἀσφυκτιᾷ κανεὶς!

— Καὶ εἰς τὸ Μελέν ἀναμιγνύεσθε πάντοτε εἰς τὴν πολιτικὴν;

— Διεξάγω ἀγῶνα.

Ἡ Ἀγγλὶς ἐγάλασε χλευαστικῶς καὶ μετὰ τὴν ἐλαφρὰν βρετανικὴν προφορὰν τῆς, ἣτις ἐξήρχετο μετὰ τινὰ θελκτικὸν συριγγμὸν διὰ μέσου τῶν λευκῶν ὀδόντων τῆς:

— ὦ, ὦ! εἶπεν καὶ τί εἶδους ἀγῶνα;

— Ἐκλογικόν.

— Ἄ, ναὶ ἀλήθεια! Ἦτο περιττὸν νὰ σὰς ἐρωτήσω. Ἀνέγνωσα τὸν Ἐρχελευν. Καθὼς εἶδα, δὲν ὑποστηρίζετε τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Βερδιέ!..

Ὁ Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ ἤρχισε νὰ γελᾷ φαιδρότατα.

— Νὰ ὑποστηρίξω τὸν ταγματάρχην ἐγὼ;.. Ἄλλ' ἐγὼ τὸν διώρθωσα γιὰ καλὰ τὸν καυμένον!.. Εἶνε πάρα πολὺ συντηρητικὸς ὁ ταγματάρχης!..

Καὶ περὶ τὸν ἀντίχειρα εἰς τὸ ἀνοιγμα τοῦ ὑπενδύτου του, ἀφοῦ ἐτίναξε δι' αὐτοῦ πρότερον ἐλαφρῶς τὸ ἀνάστροφον τοῦ ἱματίου του, οὐ ἢ κομβιοδόχη ἐκοσμεῖτο δι' ὠραίας ἐρυθρὰς κικμελίας, ὁ τυχοδιώκτης δημοσιογράφος μετὰ τὸν ὑπερβολικὴν σοβαρότητα καὶ προσπεποιημένην ἀξιοπρεπείαν προσέθηκεν:

— Ἡμεῖς ἀπεναντίας εἶμεθα ριζοσπάσται ἐμμανεῖς!.. ριζοσπάσται εἰς τὸ ἔπακρον!.. Καμμίαν διαλλαγὴν δὲν ἀνεχόμεθα!

— Ἄ μπᾶ; εἶπεν ἡ Ἑλλεν.

Ἐγίνωσκε πολὺ καλὰ τὸν κ. δὲ Ρεβίλ, συναντήσασα αὐτὸν πολλάκις ἐν Λυσῶν, ἐν Διέππῃ, ἐν Βισύ. Μίαν φορὰν μάλιστα, κατὰ τὸ θέρος, συνηγήθησαν καὶ συνεταξιδεύσαν ἐπὶ ἀτμοπλοίου καταρχομένου τὸν Ρῆνον. Καὶ εἶχον πολλὰ συνμιλήσει ἐκεῖ Ὁ πνευματώδης θαμιστῆς τῶν βουλευτῶν ἤρεσκε καὶ δισκέδαζε παροδικῶς τὴν Ἀγγλίδα. Ἐνεθυμεῖτο δὲ ὅτι τότε πολλὰ εἶχεν εἶπει αὐτῇ περὶ τῶν ιδεῶν του ὅτι μόνον διὰ τῆς βασιλείας ἡδύνατο ν' ἀναγεννηθῆ ἡ Γαλλία.

— Ἄλλὰ, φίλτατε κύριε δὲ Ρεβίλ, εἶπε, σὰς ἐγνώρισα ἄλλοτε βασιλοφρονᾶ!..

— Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς συνενώσεως τῶν κομμάτων, ναί. Τώρα ὅμως εἶμαι ριζοσπάστης. Ἐμπρός!.. μᾶρς!

Ἡ Ἑλλεν, ἣτις ὀρμεφύτως ἄλλοτε εἶχεν ὀμιλήσει πρὸς τὸν κ. δὲ Μομβρέν περὶ τοῦ Ρεβίλ αὐτοῦ ὡς ἀνθρώπου, ὃν καλὸν θὰ ἦτο νὰ περιπειθῆ, ἐχάρη λίαν ἐπὶ τῇ συναντήσῃ του. Ἀνεξαρτήτως τῆς σταχυλίας του, ἣτις ἄλλοτε τὴν εἶχε τέρψει, ὁ Σαβουρῶ ἀπέκτα αἴφνης νέαν ἀξίαν, ἣν αὐτὴ δὲν ἀναλογίζετο πρότερον. Ἦτο ὁ ἀντίπαλος τοῦ ἀνδρός, οὗ ἡ ἀνεψιά παρέβλαπτε τὴν Ἑλλεν.

Ἐπρεπε νὰ χρησιμοποίησῃ τὸν Ρεβίλ αὐτόν! Ἀνῆλθεν εἰς τὸ βαγόνιον μετ' αὐτοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν ἀνὴρ τις, νέος εἰσέτι, κομψὸς καὶ μειδιῶν, ὃν ὅλοι ἐχαιρέτιζον, ἀνήρχετο εἰς ἰδιαιτέρον τῆς ἀμαξοστοιχίας διακίρισμα.

Ὁ Ρεβίλ ἐχαιρέτισεν ὡς οἱ λοιποὶ μετὰ πλείονος μάλιστα ἢ οἱ ἄλλοι σπουδῆς, τὸν κύριον ἐκεῖνον, φέροντα τὴν ταινίαν ἀξιωματικοῦ τοῦ Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὅστις ἀνταπέδωκε τὸν χαιρετισμὸν, ὅπως οὖν ἐκπληττόμενος, ἀλλὰ φιλικώτατα.

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁποῦ ἐχαιρετίσατε; ἠρώτησεν ἡ Ἑλλεν καθιζομένη ἀντικρὺ τοῦ Ρεβίλ.

— Ποῖος;.. ὁ νομάρχης!.. Πηγαίνει εἰς Παρισίους ὡς ἐγὼ. Πάντοτε εὕρισκεται εἰς Παρισίους ὁ νομάρχης!.. Θὰ στενοχωρῆται πολὺ εἰς Μελέν τὸ ἐννοῶ! Διοικεῖ μακρόθεν. Ἄλλως τε, προσέθηκεν ὁ συντάκτης τοῦ Ἐγγέλιου, παρετηρήθη ὅτι ὁσάκις αἱ Βουλαι ἀργοῦσιν, ἡ Γαλλία εἶνε ἡσυχωτέρα! πιθανὸν καὶ ὁσάκις ἀπουσιάζουν οἱ νομάρχαι οἱ νομοὶ νὰ διοικῶνται κάλλιον!..

Καὶ ἐγάλα λέγων ταῦτα.

— Οὐχ' ἦττον διάκειμαι μετ' αὐτοῦ εἰς φιλικὰς σχέσεις, εἶπεν ἐκ νέου. Ποῖος εἰξέυρει τί δύνανται νὰ συμβῆ; ἐνδέχεται νὰ γείνω πάλιν συντηρητικὸς ἢ νὰ γείνη αὐτὸς πάλιν ριζοσπάστης. Ὑπάρχει πάντοτε τρόπος νὰ συνεννοηθῶμεν!

Ὁ κομψὸς ἐκεῖνος καὶ εὐχαρὶς κυνισμὸς δὲν ἀπῆρσκεν εἰς τὴν Ἑλλεν. Ἐν ἐλλείψει τοῦ ἐξαφανισθέντος θεατρῶνου, ἡδύνατο νὰ προσλάβῃ συνεργὸν τὸν Ρεβίλ. Ἀποκατεστημένος εἰς Μελέν, πολεμῶν τὸν Βερδιέ, δυνάμενος νὰ ἐπιβλέπῃ τὸ μέγαρον Μομβρέν, ἦτο αὐτὸς πράγματι ὁ συνεργάτης, ὃν ὠνειροπόλοι. Ἀπὸ Μελέν μέχρι Πηρισιῶν ἡ Ἑλλεν θελκτικωτάτη ἔκαμε τὸν Ρεβίλ νὰ ἐκφέρῃ ἐν πρὸς ἐν ὡς τροχίσκου, ἢ ὡς σιγαρέτα ἐκ θήκης τὰ παλαιὰ φιλοφρονήματα, ἅτινα ἄλλοτε τῇ εἶχεν ἀπευθύνει, ὑπῆρξε δὲ καὶ αὐτὴ φιλάρεσκος ἀκριβῶς εἰς τὸ μέτρον τὸ ἀπαιτούμενον ὅπως ἀποδώσῃ εἰς τὴν οἰκειότητα ἀόριστόν τι ἄρωμα μεθυστικώτερον. Ὁ

Ρεβίλ πάντοτε τὴν εὔρισκεν ἀξιόραστον, ἔχουσαν θέλγητρόν τι αἰνιγματῶδες ἐξεγεῖρον τὴν χαύνωσιν αὐτοῦ τοῦ κεκορημένου Παρισίου. Τοῦ ἐφάνητο ὅτι ἐπανελάμβανε τὴν ἀνάγνωσιν διακοπέσης εὐχαρίστου σελίδος τὴν συνέχειαν μυθιστορήματος λησμενηθέντος ἐπὶ τῶν ἰδωλίων τοῦ κατερχομένου τὸν Ρῆνον ἀτροπλοίου.

Ἡ Ἕλλην εὔρισκεν ὅ,τι ἐπόθει. Ἐξ ὀρμεφύτου ἡ ἄσπτος γυνὴ καὶ ὁ τυχοδιώκτης συνεμάχου. Θὰ ἐμάνθανεν αὐτὴ διὰ τοῦ Ρεβίλ τὰ συμβαίνοντα ἐν Μελέν, ὁ δὲ κάλκμος τοῦ δημοσιογράφου θὰ ἦτο αὐτῇ ἐν ἀνάγκῃ χρησιμώτερος τῆς εὐγλωττίας δικηγόρου. Τότε ἤρξατο ἀποφασιστικῆ, δραστηρίᾳ ἢ ἐκστρατεία, ἢ ἡ Ἄγγλις ἤθελε νὰ ἐπιχειρήσῃ κατὰ τοῦ Μομβρέν. Ὁ ἀνεκάλυπτεν, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἡ ἴδια νὰ παρακολουθήσῃ τὸν Ροβέρτον, εἰς ποίαν οἰκίαν τοῦ Φονταϊνεβλώ εἶχε κρύψει τὴν Κυπριακὴν· ὁ κ. δὲ Ρεβίλ θὰ εὔρισκε κατόπιν τὸ μέσον ὅπως ἀποδώσῃ αὐτῇ τὴν μικράν. Ὅχι διότι ἐνδιεφέρετο περὶ τοῦ παιδίου περισσότερο ἢ περὶ ἐνεχύρου, ἢ ὀμῆρου. Ἀλλὰ διότι ἐσυλλογίζετο ὅτι ἢ ἂν ἀνῆρπαζε τὴν Κυπριακὴν ἀπὸ τοὺς φυλάσσοντας αὐτήν, ἢ ἂν ἐπεκαλεῖτο τὴν κοινὴν γνώμην—ἐπιτηδεύει ἀποδίδουσα χροτὴν δραματικὴν ἐν τινι ἄρθρῳ εἰς τὰ παθήματα τῆς μητρὸς, ἧς ἀπεστέρου τὸ τέκνον τῆς—θὰ ἠνάγκαζε τὸν κ. δὲ Μομβρέν νὰ συνθηκολογήσῃ, νὰ τὸν ἴδῃ προσερχόμενον ἰκετευτικῶς ζητοῦντα τὴν Κυπριακὴν, τὴν ὅποιαν αὐτὴ θὰ εἶχε πλησίον τῆς, θὰ ἐξήγειρεν ἐναντίον τῆς οἰκογενείας του τὸ κοινόν.

— Δὲν ἔχει καθόλου ἐνδοιασμούς, ἔχει πολλὴν τόλμην, ἔχει πνεῦμα καὶ θάρρος· εἶνε ἀκριβῶς ὁ συνέτακτος, ὅστις μοῦ χρειάζεται!

Προσέθετε μόνο· καθ' ἑαυτὴν ὅτι ἦτο ὄχληρός πολὺ!.. Ὡ, ναί, πολὺ ὄχληρός καὶ σχεδὸν αὐθάδης μὲ τὰς ἐρωτικὰς του ἐκδηλώσεις. Ἄλλ' εἶνε τὸσον μωροὶ οἱ ἄνδρες!.. Δὲν ἀρκοῦνται νὰ εἶνε ἀπλῶς φίλοι τῶν γυναικῶν!.. Εἶνε κουραστικοί!... πληκτικοί!.. ἐξηκολούθει νὰ λέγῃ καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἄγγλις μὲ μικρὰ χασμήματα γαλῆς ὀκνηρῶς... Θέλει νὰ τὸν ἀγαπήσῃ αὐτὸς; ὁ Ρεβίλ. Τὸν ἐκτιμῶ, ἔστω· ἀλλὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ!..

Καὶ εἰς τὸν τρόπον μεθ' οὗ ὁ λογισμὸς τῆς ἐσταμάτα ἐπὶ τοῦ «τὸν ἐκτιμῶ» ἐκείνου ὑπῆρχε πάσα ἡ ψυχρότης ἐμπόρου ὑπολογίζοντος τὸ βᾶρος ἐνός οἰουδήποτε ἀντικειμένου καὶ συλλογισμένου: «πόσον ἀξίζει;»

Ἡ Ἕλλην καὶ ὁ Ρεβίλ ἐβλεπον νῦν συχνὰ ἀλλήλους καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Ἐγγέλιος εἰσήγαγεν εἰς τὸν ἀγῶνα ὃν ἐπεχειρεῖ νέαν τραχύτητα. Δὲν ὑπεστήριξε μόνον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ Γκαρούς· ἐξυπηρετεῖ καὶ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν μνησικακίαν τῆς μίς Μόργαν. Ὁ σαρκασμὸς ἐν

τῇ μικρᾷ ἐφημερίδι καθίστατο ὁσημέραι πικρότερος, ἢ διαβολὴ ὀξύτερα καὶ ἐμπλεως δηλητηρίου. Πᾶν ὅ,τι ὁ Γκενῶ καὶ ὁ Καπποᾶ εἶχον τολμήσει ν' ἀνακοινώσωσιν εἰς τὸν ταγματάρχην, ὁ Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ τὸ εἶχε δημοσιεύσει τὴν ἴδιαν ἐκείνην πρωΐαν εἰς τὸν Ἐγγέλιον τοῦ *Me.lér*, ὃν ὁ Βερδιέ δὲν ἤθελε ν' ἀναγνώσῃ.

Ἡμέρας τινὰς πρότερον ἢ Ἕλλην Μόργαν καταλύσασα εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον ἐγγύτατα τοῦ σταθμοῦ, ὅθεν ἠδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ τὰς ἀφίξεις καὶ τὰς ἀναχωρήσεις ὡς καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Δαμμαρὶ, διέκρινε τὸν κ. δὲ Μομβρέν διερχόμενον ἐπιππον, ἐν σπουδῇ δὲ φορέσασα τὸν πῖλόν τῆς ἔκραζεν μίαν ἄμαξαν καὶ δεικνύουσα πρὸς τὸν ἠνίοχον τὸν ἤδη ἀπομακρυνθέντα ἰπέα ὑπεσχέθη αὐτῷ γενναῖον φιλοδώρημα ἂν ἠδύνατο νὰ τὸν παρακολουθήσῃ χωρὶς ν' ἀπολέσῃ τὰ ἴχνη του.

Ἀκούσας τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ φιλοδώρηματος ὁ ἀμαξηλάτης ἐκάμυσε πονηρῶς τὸν ὀφθαλμόν, ὑποπτεύσας ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ἐρωτικῆς τινος περιπετείας. Εἶτα ἐμάστιξε σφοδρῶς τὸν ἵππον του, ὅστις ἦτο ἐξαιρετός.

— Πρὸ πάντων νὰ μὴ φανῇ ὅτι τὸν παρακολουθοῦμεν, παρήγγειλεν αὐτῷ ἡ Ἕλλην.

— Ἄ, ἐνοῶ! Δὲν θέλετε νὰ τὸ ἐννοήσῃ ὁ κ. δὲ Μομβρέν...

Ἡ Ἕλλην προσέβλεψε τὸν ἀμαξηλάτην ἀποροῦσα. Καὶ ὅμως ἦτο φυσικόν ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος νὰ γνωρίζῃ τὸν κόμητα.

— Δὲν ἔχω κἂν ἀνάγκην νὰ παρακολουθήσω τὸν κ. δὲ Μομβρέν διὰ νὰ ἴδω ποῦ πηγαίνει, εἶπεν ὁ ἀμαξηλάτης. Δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφισβολίαν. Τὸν εἶδα ἕως τῶρα τρεῖς φορές ὅπου ἐπήγαγε ἐκεῖ μερικὸς κυρίου ἐκ Παρισίων. Πηγαίνει εἰς Ἀβῶν!

Εἰς Ἀβῶν! Οὐδὲν ἐννοεῖ ἐκ τοῦ ὀνόματος ἐκείνου ἢ Ἕλλην. Κἀτι χωρίον θὰ ἦτο βέβαιον. Ἀλλὰ διατί ὁ Ροβέρτος νὰ προτιμᾷ νὰ μεταβαίνει ἐκεῖ; ἀδιάφορον ἢ ἄμαξα ἔφθασε εἰς Ἀβῶν πρὶν φθάσῃ ἐκεῖ ὁ κ. δὲ Μομβρέν σταματήσας εἰς ἐν φαρμακεῖον τοῦ Φονταϊνεβλώ, ἢ Ἕλλην ἀνέμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς· εἶτα εἶδεν ἕνα ἄνδρα ἐπιππον σταματήσαντα ἐμπροσθεν οἰκίσκου κειμένου εἰς τὴν ὁδὸν παρὰ τὸν ναόν. Ὁ γέρον Δεβραὶ ἀνοίξας τὴν θύραν προῦπήνητῃ τὸν κ. δὲ Μομβρέν, ἔλαβε τὸν ἵππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ καὶ τὸν ὠδήγησεν ὀλίγον ἀπωτέρω, εἰς τινὰ πλησιόχωρον σταῦλον βεβαίως, ἐνῶ ὁ Ροβέρτος εἰσῆρχετο εἰς τὸ οἶκημα.

Ἡ Ἕλλην διέταξε νὰ σταθμεύσῃ τὸ ὄχημα εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ, μόνη δὲ καὶ ὄσον τὸ δυνατόν κάλλιον προφυλαττομένη κατώπτεισε τὴν οἰκίαν. Ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τοίχου ἀνείρπε γλυκίνη, ἧς οἱ κλώνες φυόμενοι ἐξ ὀξώδους κορμοῦ περιεστραμμένοι ὡς ὑπερμεγέθης μέλας

ὄφεις, ἀνήρχοντο περιπλεκόμενοι μεχρι τῶν παρὰ θύρων τοῦ πρώτου κατώματος. Πρὸ τοῦ οἰκίσκου ἔκειτο μικρὸν κηπάριον, οὐ εὐβάτος ἦτο ἡ εἴσοδος καὶ ὀπισθεν τῶν ροδωνιῶν εἰς ὕψος ἀναστήματος ἀνθρώπου διεκρίνετο τὸ ἰσόγειον, εἰς ὃ ἡ οἰκογένεια τοῦ Δεβραὶ ἔμενεν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἡ Ἑλλεν ἠσθάνετο νευρικὴν τινα ἐπιθυμίαν ἔμφυτον, νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ κηπάριον ἐκεῖνο, νὰ κρούσῃ τὴν θύραν καὶ νὰ εἴπῃ; «Ποῦ εἶνε τὸ τεκνον μου; Εἶμαι ἡ μήτηρ!»

Προδήλως ἐκεῖ εὕρισκετο ἡ Κυπριανή, τὴν Κυπριανὴν ἤρχετο νὰ ἴδῃ ὁ κ. δὲ Μομβρέν. Ἡ Ἀγγλὶς ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο προτιμότερον νὰ μὴ ριψοκινδυνεύσῃ, ἀλλὰ νὰ ἀναμείνῃ καὶ ἀντὶ νὰ ἐγείρῃ τὴν προσοχὴν, νὰ μηχανευθῇ ἐπιτήδειόν τινα δόλον, δι' οὗ νὰ γείνῃ κυρία τῆς θυγατρὸς τῆς.

Ἐξήτασε τότε καλῶς τὸ οἶκημα, ὡς νὰ ἤθελεν νὰ ἀποτυπώσῃ ἀκριβῶς ὅλας τὰς λεπτομερείας εἰς τὴν μνήμην τῆς. Εἶτ' ἀπῆλθε γινώσκουσα νῦν ποῦ ὤφειλε νὰ πλῆξῃ. Ἐπανῆλθεν εἰς Μελέν φροντίζουσα νὰ ἀποκρυβῇ καὶ ἀπεσύρθη λαθραίως εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἔνθα κατέλυεν.

Τώρα τί νὰ πράξῃ; Ν' ἀρπάξῃ τὸ παιδίον; Βεβαίως; ἀλλὰ τινὲ τρόπον; Ἀνέμενεν, ἔκαιροφυλάκτει τὴν κατάλληλον περίστασιν καὶ ἐν τοσούτῳ ἐξέτρεχεν ἐνίοτε κρύφα μέχρι τοῦ Ἀδῶν καὶ προσεπάθει νὰ λάβῃ παρὰ τοῦ ἡνιόχου πληροφορίας τινὰς περὶ τῶν Δεβραίων, περὶ τῶν ἐξῆών των, περὶ τοῦ βαθμοῦ τῆς ἑαυτῶν ἀφωσιώσεως. Ἐσκέπτετο νὰ διαφθείρῃ αὐτοὺς διὰ χρημάτων καὶ νὰ παραλάβῃ τὴν Κυπριανήν· πλὴν αὐτοὶ ἦσαν ἀδιάφθοροι. Ἦσαν παλαιοὶ ὑπηρέται τοῦ Μομβρέν, ὀλοφύχως ἀφωσιωμένοι!

— Φαίνεται, ἔλεγε σαρδωνικῶς ἡ Ἑλλεν, ὅτι ἡ γενεὰ τῶν πιστῶν θεραπόντων δὲν ἐξηλείφθη ἀπὸ τοῦ κόσμου!.. Ἀλλὰ καὶ ὁ Ροβέρτος τοὺς πληρώνει καλά, αὐτὴ εἶνε ἡ αἰτία! προσέθετεν ἡ εὐειδὴς γυνὴ μὲ τὸ ψυχρὸν τῆς μειδιάμα.

Ἡμέραν τινὰ μεταβάσα εἰς Ἀδῶν, καιροφυλακτοῦσα τὴν εὐκαιρίαν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Δεβραὶ καὶ μὴ τολμῶσα νὰ τὸ πράξῃ ἐκ φόβου μὴ ἐξεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν ἡ Ἀγγλὶς διεκρίνεν, ὠθήσασα τὴν θύραν τοῦ οἰκίσκου, γυναικίκα τινά. Εἶδεν ὅτι εἶχεν μέλαιναν περιβολήν, τὸ σεμνὸν ἦθος παιδαγωγοῦ καὶ τὸ ἀνάστημα νεάνιδος. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὁ Ροβέρτος δὲ Μομβρέν ἀφίκετο ἐφ' ἀμάξης τὴν φορὰν ταύτην καὶ διὰ νὰ μὴ τὴν παρατηρήσῃ ἡ Ἑλλεν ἐκρύβη ὑπὸ τὸ προστέγασμα τῆς πύλης τοῦ ναοῦ, ἀνοίξασα μάλιστα καὶ τὴν θύραν καὶ στηριχθεῖσα ἐπὶ κιγκλιδώματος μνημείου, ἐφ' οὗ ἐχαράσσετο παραμεμρῶμενον τὸ ὄναμα τοῦ Μοναλδέσκη. Ἡ Ἑλλεν Μόργαν ἠδύνατο ἐκείθεν νὰ ἐπιτηρῇ τὸν Ροβέρτον. Ἡ

καρδιά τῆς Ἑλλεν, ἡ καρδιά ἐκείνη, ἥτις δὲν ἔπαλλεν οὐδ' ἐξ ἔρωτος, οὐδ' ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, οὐδὲ σχεδὸν ἐξ ὀργῆς, ἠσθάνθη ὡσεὶ ὀδυνηρὸν νυγμὸν βελόνης· ἀστραπὴ πείσματος διήλθε δι' αὐτῆς. Ἦτο ἡ ἀντίζηλος τῆς ἡ γυνὴ ἐκείνη.

Ἡ ἀνεψία τοῦ ταγματάρχου Βερδιέ, ἡ νεᾶνις, ἥς ἐγίνωσκε τὴν οἰκειότητα μετὰ τοῦ Ροβέρτου παρὰ τοῦ Ρεβίλ, καταλύσαντος ἐν Τρουβίλλῃ ἄλλοτε μετὰ τοῦ Βερδιέ καὶ μετὰ τοῦ κ. δὲ Μομβρέν, ἡ Γιλβέρτη, περὶ ἥς καὶ αὐτὴ εἶχεν ὀμιλήσει εἰς τὸν κόμητα, εὕρισκετο ἐκεῖ! Εἶχον συνεντεύξει αὐτὸς καὶ ἐκείνη εἰς τὸν ἐν Ἀδῶν οἰκίσκον!

— Ἄς εἶνε! τὸσον τὸ καλλίτερον! εἶπεν ἡσύχως ἡ Ἑλλεν, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν ἐλυπήθη, πληγείσα ἐν τῇ γυναικίᾳ αὐτῆς ματαιοδοξία. Τοῦλάχιστον τοὺς ἔχω εἰς τὸ χέρι!

Ἡ Ἑλλεν ἀνεζήτηε ὄπλον κατὰ τοῦ κ. δὲ Μομβρέν καὶ τώρα τὸ ἀνεύρισκεν. Δὲν ἦτο μόνον ἡ ἀρπαγὴ τῆς Κυπριανῆς δι' ἥς ἠδύνατο νὰ ἐξαναγκάσῃ τὸν Ροβέρτον νὰ κύψῃ, νὰ τὴν ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν, τὴν Ἑλλεν Μόργαν, ὑπὸ τὴν νόμιμόν της ἰδιότητα ὡς κόμησσαν δὲ Μομβρέν· ἦτο καὶ ἡ ἐκθεσις τῆς ὑπολήψεως τῆς Γιλβέρτης. Διὰ μέσου τῆς δεσποινίδος Βερδιέ, διὰ μέσου τῆς τιμῆς τῆς Γιλβέρτης ἐδέσμευεν ἀπὸ τῆς πρωΐας ἐκείνης τὴν θέλησιν τοῦ Ροβέρτου. Ἀναμφιβόλως λαμπρὰ ἦτο ἡ ἰδέα τῆς ὅπως ἔλθῃ νὰ ἐγκαταστῇ εἰς Μελέν, εἰς τὸ παρὰ τὸν σταθμὸν ξενοδοχεῖον, ὡς εἰς σκοπιάν, εἰς τὸ Ἀδῶν δέ, ναί, εἰς τὸν μικρὸν οἰκίσκον τοῦ Ἀδῶν ἔμελλε νὰ κριθῇ ἡ τύχη τῆς!..

Εἶδοποίησε τὸν Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ περὶ πάντων ὅσα ἔμαθεν. Ὁ δημοσιογράφος ἐχάρη σφόδρα. Αὐτὸ ἦτο *λουκουμί*! ἔλεγεν. Ἡ Ἑλλεν Μόργαν παρῆεν αὐτῷ τὰ στοιχεῖα νικηφόρου ἀγῶνος.

— Εὖγε!.. ὦ, τότε λοιπὸν τὰ πάντα ἐξηγοῦνται. Ἴδου διὰτί ὁ μαρκήσιος δὲ Μομβρέν δὲν ἐδέχθη τὴν ὑποψηφιότητα. Ἐκαμε τὸ χατῆρι τοῦ ταγματάρχου ὁ γέρον βασιλόφρων! Ἡ ἀνεψία χαιδεύει τὸν νέον καὶ ὁ νέος ἐμποδίζει τὸν πατέρα του νὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἐκλογικὸν ἀγῶνα, τοιουτοτρόπως δὲ ὁ Βερδιέ βγαίνει μιά χαρά! Καλὰ τὸ ἐσκέφθησαν! πονηρὸς εἶνε ὁ στρατιωτικὸς! Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ ὅμως ὅπου βλέπω αὐτοὺς τοὺς δῆθεν ὀσίους ἀνθρώπους νὰ καταφεύγουν εἰς τοιαῦτα μέσα.

Καὶ ἡ φιλοσκωμμοσύνη τοῦ κυνικοῦ θαμιστοῦ τῶν παρισινῶν λεωφόρων ὁμοῦ μὲ τὴν χαιρεκακίαν τῆς ἐταίρας, προθύμου πάντοτε εἰς τὸ συκοφαντεῖν ἐντιμὸν γυναικίκα, ἐξεδικοῦντο διὰ πικρῶν χλευασμῶν κατὰ τῆς ἐντιμότητος τοῦ Βερδιέ. Ἄ! τοιαύτας λοιπὸν ἀγοροπωλησίας ἔκαμεν ὁ ταγματάρχης! Δὲν ἦτο κουτὸς ὁ πυροβολητής! Ἦτο νοστιμώτερον ὅμως αὐτὸ τὸ

ἀνέκδοτον παρὰ ἡ ἱστορία τῆς διασώσεως τῶν ἐργατῶν τοῦ ὄρυχείου τοῦ Μεόν! ὦ, ἐμελλον νὰ διασκεδάσωσιν!

Καὶ ὁ συντάκτης τοῦ Ἐγγέλους ἔτριβε τὰς χεῖρας.

— Δὲν θὰ διηγηθῆτε βέβαια ὅτι ἡ ἀνεψιά τοῦ ταγματάρχου. . .

Ἄλλ' ὁ Ρεβίλ διέκοψε τὴν Ἑλλεν λέγων:

— Μὴ φοβεῖσθε! εἶνε ζήτημα ἐπιθέτων. Ὑπάρχει τρόπος νὰ τὰ εἶπη ὅλα κανεῖς. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ βεβαιώσῃ ὑποδεικνύει, ὑπαινίσσεται καὶ ὅλος ὁ κόσμος ἐννοεῖ. Ἄλλως τε τὰ πάντα εἰς τὴν πολιτικὴν ἐπιτρέπονται.

Εἶτα προσέθηκε λαμβάνων τὴν μικρὰν ψυχρὰν χεῖρα τῆς Ἀγγιλίδος:

— Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ὀλίγον μ' ἐνδιαφέρει ἡ πολιτικὴ, ἀλλ' ἐπιθυμῶ νὰ σὰς εὐχαριστήσω.

Καὶ φλόξ πονηρὰ, ταχῆα, μετὰ λαθραίου ἠλεκτρισμοῦ διήρχετο διὰ τῶν ὠραίων πρασινωπῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀγγιλίδος.

Τὰ ἄρθρα τοῦ Ἐγγέλους καὶ αἱ κακαὶ φῆμαι, ὧν ὁ κτηνίατρος καὶ ὁ κύριος Καπποῦ ἐγένοντο διερμηνεῖς πρὸς τὸν Βερδιέ, ἐγεννήθησαν ἐκ τοῦ ἐπικινδύνου αὐτοῦ συνεταιρισμοῦ, ἐκ τῆς κοινότητος αὐτῆς τοῦ μίσους καὶ τοῦ ἔρωτος τῆς Ἑλλεν Μόργαν καὶ τοῦ Σαβουρῶ δὲ Ρεβίλ.

Ἡ Γιλβέρτη, ὅπως καὶ ὁ θεὸς τῆς ἡγνῆς τὰ διατρέχοντα. Ἡ ἐντιμότης σχηματίζει περὶ αὐτὴν ἰδίαν ἀτμόσφαιραν, ἐντὸς τῆς ὁποίας αἱ μικρότητες δὲν δύναται νὰ βιώσωσιν καὶ ἡ αἴγλη τῆς ἀρετῆς τὴν περιβάλλει μὲ εἶδος τι φωτεινοῦ θάρκους. Ἡ συκοφαντία ὅσον θέλει δύναται περὶ αὐτῆς νὰ ὠρύηται καὶ νὰ μαίνεται. Ἡ Γιλβέρτη ἀνησύχει μόνον διὰ τὸν ταγματάρχην. Ἰκέτευε τὸν Δυκᾶν νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὸν ταλαίπωρον θεῖόν τῆς μόνον εἰς τὴν ἐπιχείρησιν, εἰς ἣν τὸν εἶχον ἐξωθήσει καὶ εἰς ἣν δὲν ἦτο πεπειραμένος. Καίτοι δὲ εἶχεν ἐκ τῶν προτέρων διαγεγραμμένον τὸν βίον τοῦ ὁ Αἰμιλίου, ὁ πολιτευόμενος ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο τακτικὸς ὡς χρονόμετρον, ἀκουσίως ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασιν τοῦ γοήτρου καὶ ὑπήκουεν εἰς τὴν Γιλβέρτην περισσότερον παρ' ὅσον ἐπόθει.

Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ὁπωσοῦν δυσηρεστημένη διὰ τοῦτο, παρετήρει εἰς τὸν νεαρὸν Πίττ ὅτι ὅλαι ἦσαν μάταιαι ἐκεῖναι αἱ περιποιήσεις του. Ἡ μικρὰ κεφαλὴ τῆς Γιλβέρτης ἐφλογίζετο δι' ἄλλον. Ὁ Δυκᾶς ἔπρεπεν ἄλλοῦ ν' ἀγαπήσῃ.

— Καὶ ποῦ τὸ εἰξεύρετε, κυρία; . . . ἐπιθύρυσεν ὁ ἀντιπρόεδρος τοῦ συλλόγου Μοντεσκιέ ἐσπέραν τινά, καθ' ἣν ἡ Ἐρρικέττα ἐπανελάμβανεν αὐτῶ εἰρωνικῶς τὴν τοιαύτην συμβουλὴν.

Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἐμειδίασε, χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι ἐνόησεν· εὗρισκεν ὅτι ὁ Δυκᾶς εἶχε πολὺ πνεῦμα καὶ ἐτοιμότητα — ὅτι ἀκριβῶς ἀπαι-

τεῖται διὰ τὸ βῆμα. Ἄ! ἂν ὁ ἀγαθὸς ἐκεῖνος ταγματάρχης δὲν ἦτο ὑποψήφιος! . . .

Ἄλλ' ἦτο αὐτὸς ὁ ὑποψήφιος καὶ ἐπρόκειτο ἀκριβῶς κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην, εἰς τὸ καφε-ρεῖον τῆς Ἀστραπῆς νὰ ὑποστῇ τὴν ἐπίθεσιν τῶν ὀπαθῶν τοῦ Γκαρούς. Ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἔμενε μόνη μετὰ τῆς Γιλβέρτης περιφρόντιδος ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ κενῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, ἐπεὶ δὲ ὁ κ. Σαρβὲ κωλυθεὶς ὑπὸ ὀδονταλγίας δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Ἐρρικέτταν, κατὰ τὴν καθημερινὴν αὐτοῦ συνήθειαν. Ἥλγει τοὺς ὀδόντας ὁ Σαρβὲ! Ὁ καυμένος ὁ γερούσιαστής! Καὶ ἡ Ἐρρικέττα ἀκουσίως ἀνελογίζετο τὸ λεπτὸν μειδίαμα τοῦ Αἰμιλίου Δυκᾶ, τὸ ἀποκαλύπτον διπλοῦν στοίχον ὀδόντων ἀσπίλων καὶ στερεῶν.

Ἐπειτα σταφεῖσα πρὸς τὴν Γιλβέρτην:

— Τί ἔχετε, κόρη μου; ἠρώτησεν.

— Ἐγώ, κυρία; τίποτε!

— Ὅχι! τὸ ἰννοῶ. Εἶσθε κατηφής.

Ἦτο μᾶλλον ζαλισμένη ἀκόμη καὶ ἐκπληκτος παρὰ κατηφής, ἐξ ὧσων εἶπεν αὐτῇ πρὸ ὀλίγου ὁ θεὸς τῆς. Πόσοι κακοὶ ὑπῆρχον εἰς τὸν κόσμον! Καὶ τί ἔκαμεν αὐτῇ πρὸς τοὺς ἄλλους διὰ νὰ ἐπιθυμοῦν τὸ κακόν τῆς; Διατί ν' ἀσχολῶνται εἰς τὰ κατ' αὐτήν; Αὐτὴ ἤθελε νὰ ζήσῃ βίον ἀθόρυβον, ἐν ἡρέμῳ λήθῃ, καὶ ἀπεναντίας ἀνεμίγνυον τὸ ὄνομά τῆς εἰς ἀπεχθεῖς δεκδόσεις, ἃς περιεφρόνει, ἀλλ' αἵτινες τὴν ἔθλιβον διότι κατελύπουν τὸν θεῖόν τῆς.

Καὶ ἡ Γιλβέρτη τότε διηγήθη πάντα ταῦτα πρὸς τὴν κυρίαν Ἐρβλαὶ, ἥτις τὴν ἠρώτα, ἔσειε τὴν κεφαλὴν καὶ ἔλεγεν:

— Ὅχι δά! μὴν ἀνησυχῆτε δι' αὐτό! Δὲν εἶνε τίποτε... Αὐτὰ ἔχει ἡ πολιτικὴ...

— Ἡ πολιτικὴ;

— Ναί. Ἡ ἀνεψιά τοῦ ὑποψηφίου! ἐννοεῖτε; Ἀφήσατέ τοὺς νὰ λέγουν καὶ νὰ φλυαροῦν. ὦ! ἂν εἰξεύρετε!.. Εἶπεν πολὺ χειρότερα δι' ἐμέ, ἥτις σὰς ὀμιλῶ!..

Καὶ εἰσιώπησεν ἰδοῦσα τὸ ἀγαθὸν καὶ περιεργον βλέμμα τῆς Γιλβέρτης. Ἠρέμα, μὲ τὴν θωπευτικὴν φωνὴν τῆς, μὲ τὴν ἡπιον στοργὴν τῆς ἡ νεανὶς ἠρώτησε μετ' ἐνδιαφέροντος:

— Διὰ σὰς; καὶ τί ἠμποροῦν νὰ εἶπουν διὰ σὰς, κυρία;

Ἡ εὐειδὴς μορφή τῆς Ἐρρικέττας ἐγένετο αἰφνης σκεπτικὴ.

— Ἄλλ' ἐγώ, εἶπεν ἡ κυρία Ἐρβλαὶ, δὲν εἶμαι τὸ αὐτό!

Καὶ παρετήρει τὸ παρθετικὸν μέτωπον, τοὺς διακυεῖς ὀφθαλμούς, τὴν ἀνεπιτήδευτον ἀγνότητά τῆς νεάντιδος, ἥς ἐκράτει τὰς ὁπωσοῦν πυρρσοῦσας χεῖρας ἐντὸς τῶν ἰδικῶν τῆς.

— Ὅχι, δὲν εἶμαι τὸ αὐτό, φυλάττη μου κόρη, καὶ ὁ κ. Ζαβουγιέ, ἡ πολιτικὴ Γκαρούς ἠδύ-

ναντο νὰ σᾶς φεισθῶσι καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀποτεί-
νωσιν ὅσα πλουσιοπαρόχως ἐξετοξεύσαν κατὰ
τῆς φιλαρεσκείας μου.. Σεῖς δὲν εἰσθε ἡ Μεγά-
λη Ἐκλεκτόρισα!.. Εἰσθε ἡ θελκτικωτάτη καὶ
ἡ μᾶλλον ἀξιεράστος τῶν νεκνίδων. "Ω! μὴ ἐ-
ρυθριᾶτε, διότι εἶνε ἀληθές!

Καὶ ἡ ὠραία χήρα προσέβλεπε τὴν Γιλβέρ-
την, ἐστέναζε παρατηρούσα αὐτὴν μὲ λύπη
μεισιτρίας συνοικειῶν, ἥτις ἀπαντᾷ πρόσκομμά
τι. "Αχ! αὐτὸς ὁ κ. δὲ Μομβρέν! τί καλὰ θὰ
ἔκαμνε ἂν ἐνυμφεύετο τὴν δεσποινίδα Βερ-
διέ!.. Καὶ τὸ ἀδύνατον ἐκεῖνο συνοικέσιον ἐφείλ-
κυεν ἰσχυρῶς τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κυρίας Ἐρβλαί
ὡς ὑποψηφιότητος διακινδυνεύουσα ἢ ὡς σχημα-
τισμὸς ὑπουργείου προσκρούων εἰς ἐμπόδια.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΘΗΡΑ ΔΙΑ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ

Ὁ βούβαλος, ὅστις ἐξηφανίσθη πλέον ἐξ Εὐ-
ρώπης, θέλει ἐκλείψει ἐντὸς ὀλίγου καὶ ἐξ Ἀμε-
ρικής, ἔνεκεν τῆς φοβερᾶς καταδιώξεως ἣν ὑφί-
σταται.

Ἐκ τῶν παιδιᾶδων τῆς μεσημβρινῆς Ἀμερι-
κῆς κατέφυγε εἰς τὰς ἐρήμους τῆς δυτικῆς, ἐπὶ
τῇ ἐλπίδι, ὅτι θ' ἀπέφευγεν οὕτω τὰ βέλη ἢ
τὴν σφαῖραν τοῦ Εὐρωπαίου ἢ ἰθαγενοῦς Ἀμε-
ρικανοῦ κυνηγοῦ. Τὸ ἀτυχές ὅμως ζῆθον ἐλογά-
ριασε χωρὶς τὸν ξενοδόχον, ἥτοι χωρὶς τοὺς σιδη-
ροδρόμους. Ὅσον οὗτοι προυχώρουν, ἐπὶ σοσοῦτο
τούτο ἠναγκάζετο νὰ ὑποχωρῇ. Ἐνίοτε αἱ ἀ-
γάλαι αὐτοῦ ἀνύποπτοι ἔπρεχον ἐπὶ τῆς μα-
λακῆς ὁδοῦ, ἣν παρείχον αὐτοῖς οἱ στρωτῆρες
τοῦ σιδηροδρόμου· πολλάκις δὲ καὶ ἐθεάθησαν
βούβαλοι ἀναπαυόμενοι μεταξὺ τῶν σιδηρῶν
βάθρων ἐν ἀγνοίᾳ τελείᾳ τοῦ κινδύνου, ὃν διέ-
τρεχον, καὶ χωρὶς νὰ ταράσσωνται ἐκ τοῦ ὀξέως
συριγμοῦ τῆς ἀτμαμάξης. Ὅποταν ἐν τῶν ζώων
τούτων εὐρίσκετο ἐπὶ τῆς σιδηρᾶς ὁδοῦ κατὰ
τὴν στιγμήν τῆς διαβάσεως τῆς ἀτμαμάξης
εὐκόλως ἀπωθεῖτο, φονευόμενον, ὑπὸ τοῦ ἰδιαι-
τέρου μηχανήματος, δι' οὗ καθαρίζονται αἱ ρά-
βδοι τῶν ἐπ' αὐτὰς εὐρισκομένων λίθων. Συ-
χνάκις ὅμως ἀντὶ ἐνὸς ἀγέλης ὅλη βουβάλων ἀ-
πέκλειε τὴν ἰδὸν, καὶ ἠνάγκαζε τὴν ἀμαξο-
στοιχίαν νὰ σταματᾷ. Τότε οἱ ἐν αὐτῇ μηχαν-
νοκαί, ὑπάλληλοι καὶ ταξιδιωταὶ ἠναγκάζοντο
νὰ κατέρχωνται τῶν ἀμαξῶν καὶ διὰ τῶν πο-
λυστρόφων καὶ τῶν ὄπλων νὰ ἐπιδίδωνται εἰς
πρόχειρον θῆραν. Τὸ τοιοῦτο συχνάκις ἐπανα-
λαμβάνεται, ἐνίοτε μάλιστα καὶ χάριν ἀπλῶς
διασκεδάσεως. Οὕτω δὲ εἰς ἕκαστον ταξείδιον
τοῦ σιδηροδρόμου καταστρέφονται οὐκ ὀλίγα

ἀτυχῆ ζῶα. Ἄν τοῦτο ἐξακολουθήσῃ, μετ' ὀλί-
γον καιρὸν θὰ κατατέξωμεν τὸν βούβαλον εἰς
τὰ προϊστορικὰ ζῶα.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Καθ' ὅσον ἡ ἐπιστήμη ἐμβάινει εἰς τὴν κε-
φαλὴν τοῦ ἀνθρώπου, ἐκδιώκει ἐκεῖθεν τὴν μα-
ταιότητα, ὡς τὸ ὕγρον ὅπερ εἰσερχόμενον εἰς
δοχεῖον ἐκδιώκει ἐξ αὐτοῦ τὸν ἀέρα.

Ἔχει καὶ ὁ ἀνθρώπος, ὡς τὸ βιβλίον, δύο λευ-
κὰς σελίδας εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὸ τέλος:
τὴν νηπιότητα αὐτοῦ καὶ τὸ γῆρας.

Κλίνει τις τὸ γόνυ πρὸ τῆς καλλονῆς, ἀλλὰ
κλίνει τὴν κεφαλὴν πρὸ τῆς ἀρετῆς.

Ἐν τῷ ἔρωτι ὡς ἐν τῇ πολιτικῇ ἡ διάψευσις
εἶνε πολλάκις ὁμολογία.

Ὁ ἔρωσ εἶνε αἴσθημα ὁμοιάζον πρὸς τὴν ἀ-
γαθουργίαν, ἀλλὰ καὶ ταύτης εὐγενέστερον: ὁ
ἔρων ἵνα καταστῇ εὐτυχῆς ζητεῖ νὰ παράσχῃ
εἰς ἄλλον εἶαν εὐτυχίαν δι' ἑαυτὸν θὰ ἐπόθει.

Ἡ γυνὴ καθ' ὅσον ἠλικιούται ἀπόλλυσι τὴν
δύναμιν τοῦ μνημονικεῦ· τὸ πρῶτον πρᾶγμα τὸ
ὅποῖον λησμονεῖ εἶνε... ἡ ἡλικία της!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ὁ Βίσμαρκ δεσμευόμενος!

Τὸ ἐπόμενον περιεργον ἀνέκδοτον ἀναφέρει γαλ-
λικὴ ἐφημερίς.

Ἦνάρχει συνήθεια ἐν Γερμανίᾳ κατὰ τὴν ἐποχὴν
τοῦ θερισμοῦ νὰ δοκιμάζεται ἡ στερεότης τοῦ δεσμοῦ
τῆς πρώτης θημωνιάς ἐπὶ προσώπου ξένου τοῖς θε-
ρισταῖς, ὅπερ οὗτοι ἤθελον εὐρεῖ ἐν τοῖς ἀγροῖς. Πρὸ
τινων δ' ἡμερῶν ὁ Βίσμαρκ, ἐν πλήρει ἀγνοίᾳ τοῦ
ἐθίμου, διήρχητο περὶς ἀγρὸν τινα, ὅτε δώδεκα ἕως
δεκαπέντε θερίστριαι ἐρρίφθησαν κατ' αὐτοῦ, καὶ πρὶν
ἢ προφθάσῃ νὰ εἶπῃ λόγον τὸν ἔδεσαν στερεώτατα.
Μετὰ τινὰς στιγμὰς ὁ αἰχμάλωτος ἀφέθη ἐλεύθερος.

Ὅταν ὁ Βίσμαρκ ἔμαθε τὴν αἰτίαν τοῦ συμβάν-
τος κατ' αὐτοῦ πραξικοπήματος, ἡ ἀπάντησις αὐτοῦ
ὑπῆρξε πρὸς ἑκάστην μὲν τῶν θεριστριῶν ἐν χρω-
σοῦν νόμισμα, πρὸς δὲ τοὺς θεριστὰς εἰς καλὸς πίθος
ζύθου.

Ἡ πόλις Ἀμδοῦργον εὐρίσκετο τελευταῖον εἰς ἀ-
ναστάτωσιν. Νέοι τινες κακοῦθεις διηγῆθησαν εἰς τὴν